

Баронътъ въздъхна и се отправи къмъ дѣтската стая.

Но въ дѣтската стая баба миеше дѣските, и силно му изкрѣска да не влиза.

Още веднажъ въздъхна Баронътъ, и като мина въ трапезарията, легна въ жъгла. Къмъ него подбѣгна Бобикъ и го подуши. Отъ Бобика лъхаше миризъ на млинчета.

Къмъ два часа Жена се върна отъ училище. Съ нея дойде и една нейна другарка, на която тя искаше да покаже Бобика.

Но Бобикъ не чака да го молятъ: той тозчасъ се хвърли на колѣнѣтъ на момичето. Двѣтъ другарки се любуваха на копринената му козина, на смѣлитѣ му очички, на смѣшното му черно носле.

Баронътъ видѣ какъ момичетата милватъ Бобика и нему, изхокания въ готварницата и дѣтската, се дощѣха милувки. Той стана и дойде до Жена, ала тя не обърна никакво внимание на него. Тогава той я бутна съ муцуна подъ лакъта и помѣри да сложи главата си на колѣнѣтъ ѝ, когато тя го блъсна и съ явно грубъ гласъ му извика :

— Я бѣгай ти, старче!

Въ друго врѣме Баронътъ можеше и да не се обиди; той бѣше скромно и разбрано куче и не искаше особено нѣжно обръщение, но тоя пжтъ чашата на търпението се прѣпълни. Той жално зави и, като се извърна отъ момичетата, се отдалечи, — но не въ обичния жъглъ, а — подъ дивана, кждѣто и легна съ обърнатъ къмъ стѣната носъ.

— Защо го удари? — попита другарката.

— Та азъ съвсѣмъ не го ударихъ. Азъ само го блъснахъ, да се не вре. Баро, Баро, ела тукъ!